

Dokkumer koffie

Blijspel in drie bedrijven

door

PIET DE VRIES

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DOKKUMER KOFFIE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PIET DE VRIES** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 1998 © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgth ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ALE DE BOER - Huishoudster

BOUKJE BRAAKSMA - Buurvrouw

KLAAS DIEKSTRA - Timmerman

LIESBETH V.D. WERF - Weduwe

SIEBE VAN DER MEER - Postbode

WIEGER POSTEMA alias ALBERT HOEKSTRA - Timmerman

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat is Ale, de huishoudster, in de weer met wat huishoudelijke karweitjes. Het loopt tegen koffietijd. Klaas komt binnen.

KLAAS: Koffie, Me. Nou daar ben ik wel aan toe. Tjonge.... mijn hoofd loopt me om. Zo druk heb ik het.

ALE: Druk, jij? Dat bestaat niet. Je komt bijna elke morgen vijf minuten eerder binnen met de koffielip op het vierde knoopsgat en dan wou je nog zeggen dat je het druk hebt?

KLAAS: Nou, je wordt bedankt, hoor. Zo kan het wel weer. Die babbels van jou en vijf centen is precies één stuiver. Ik heb zin in koffie.

ALE: Stil maar, oude mopperkont. Alstublieft, dan kun je je gram wat wegspoelen. *(geeft hem de koffie. Klaas haalt een stuk brood uit zijn trommeltje en begint te eten)*

KLAAS: Zo langzamerhand begint het me hier een beetje de keel uit te hangen.

ALE: Wat zullen we nu hebben?

KLAAS: Ja, jullie denken, geloof ik, dat ik nog steeds twintig ben!

ALE: Zou je wel willen, hè?

KLAAS: Maar ik heb al ruim een jaar recht op m'n A.O.W.

ALE: Daar help je me elke week aan herinneren, maar zal ik je eens wat zeggen? Als jij denkt dat het te druk voor je wordt, doe je toch gewoon wat kalmer aan.

KLAAS: Je moet mij nodig vertellen wat ik nog niet weet. Wat een verstand. We zitten tot aan onze oren in het werk en dan moeten we kalmer aan gaan doen. Het was hier altijd hollen of stil staan en 't tweede lijkt me zo langzamerhand 't beste.

ALE: Stil maar, dat weet ik al weken.

KLAAS: Stil maar. Dat is wel zo rustig, hè, maar mijn problemen zien....
Ho maar!

ALE: Hou toch je mond. Direct komt Liesbeth binnen en dan heb je de poppen aan het dansen.

KLAAS: Zie je wel. Daar gaan we weer. Eeuwig en altijd hetzelfde.

ALE: Toe nou, ga niet zo te keer. Ze kunnen je aan de andere kant van het dorp horen!

KLAAS: Ik moet wel. Als Klaas aan de bel trekt, doen jullie net of jullie doof zijn.

ALE: Laat Liesbeth er nu maar buiten.

KLAAS: Och wat, jullie zijn net struisvogels. Als er moeilijkheden zijn, gauw de kop in het zand steken en net doen alsof er niets gebeurd is.

ALE: Stil nou, daar is ze en je houdt je koest, hoor!

LIESBETH: Goeie morgen, Diekstra.

KLAAS: Morgen, Liesbeth.

LIESBETH: Hè, hè, eventjes rust met de telefoon. Die storm van afgelopen week heeft wel wat te weeg gebracht.

KLAAS: Zeg dat wel. Als je dat zo hoort kon er wel nergens meer een pan op de daken liggen. Iedereen brult om pannen.

LIESBETH (*heeft wat briefjes in de hand die ze tijdens het koffie drinken gaat doornemen en bespreken met Diekstra*): Bij Gerrit aan de Zandweg is het uilenbord naar beneden gekomen. Dat wil hij er zo gauw mogelijk weer op hebben en dan zijn er ook nog honderd dakpannen gesneuveld.

KLAAS: Die Gerrit, wat zal hij daar lang over gepiekerd hebben. Hij kon ze beslist niet meer aan elkaar plakken, anders had hij het wel gedaan, die knijpert.

LIESBETH: Je moet niet zo overdrijven. Zo erg is het nou ook weer niet met hem.

KLAAS: Dat zal wel, maar ik weet wel beter. Teunis, de veekoopman, hield hem laatst een doos sigaren voor en weten jullie wat hij toen zei?

LIESBETH: Nee.... (*Ale geeft koffie aan Liesbeth*)

KLAAS: Dank je wel, maar ik steek hem zelf niet op, hoor. Dan heb ik nog eens wat als de dominee mocht komen. Waar gebeurd.

LIESBETH: Bij zo iemand kan een dominee ook al niet veel goeds doen.

KLAAS: Praat me er niet van. Voor hem is geen kruid gewassen.

LIESBETH: Bertus van de Molen heeft één van de banderdeuren eruit liggen. De wind is er onder gekomen zegt-ie.

KLAAS: Wie zet er dan ook een deur open met zulk hondenweer. Die zal er vandaag ook nog wel even in moeten, hé?

LIESBETH: Als dat zou kunnen!

KLAAS: Nou dat lukt niet. Dat kan ik je nou al vertellen. Al smeer ik vijf pond hazevet onder m'n schoenen, dan lukt 't me nog niet. Bovendien als ik al die briefjes zo zie, dan kon er nog wel eens voor vijf weken werk in zitten.

LIESBETH: Dat is zo, maar we kunnen die mensen toch ook niet (*telefoon*) met de brokken laten zitten.

ALE: Als ik me niet vergis, hangt er al weer een aan de telefoon.

LIESBETH: Ik loop al. Breng m'n tweede kopje maar op het kantoortje,
Ale. (*gaat af*)

ALE: Kijk eens aan. Die heeft er wel zin in.

KLAAS: Nou ja, wat wil je, ze is nog jong. Voor één ding heeft ze alleen
maar tijd en dat is werk, werk en nog eens werk.

ALE: Dat is in haar te prijzen zou ik zo zeggen.

KLAAS: Ja, dat zal wel. Maar Klaas moet het wel voor elkaar maken.
Kijk eens (*houdt de briefjes omhoog*), minstens al weer tien weken
van mijn rentenieren af. Op deze manier kom ik hier immers nooit
weg.

ALE: Nou, ik zou zeggen, spoel je eten en drinken er maar gauw door
en dan maar weer aan de slag.

KLAAS: Wel ja, ze gunnen je wel de schaft, maar de tijd ervoor niet. Je
moet wel goed op je woorden letten, anders

ALE: Wat anders?

KLAAS: Ik ben 't hier zo langzamerhand goed zat en als jij nu ook nog
begint te sarren, dan kon dat wel eens net de druppel zijn die de
emmer doet overlopen.

ALE: Zo.

KLAAS: Ja, dan gooi ik het bijltje er bij neer.

ALE: Je wilt toch niet beweren dat je mij en Liesbeth zo pardoes laat
zitten, hè?

KLAAS: Pardoes? Weken geleden heb ik het er al over gehad om er
meer op te houden. Kijk eens, Ale. Ik ben hier blijven hangen om
Liesbeth wat door de ergste tijd heen te helpen na het overlijden van
haar man. Dat is nu zo zachtjes aan twee jaar geleden. Me dunkt dat
daar nu maar eens verandering in moet komen.

ALE: Maar daar moet je ons de tijd voor geven. Je kunt ons zo maar
niet laten zitten. Dat kun je Liesbeth niet aandoen.

KLAAS (*houdt de werkbriefjes omhoog*): Mag Liesbeth dit Klaas wel
aandoen?

ALE: Alles zou hier in het honderd lopen.

KLAAS: Als er geen verandering komt dan stop ik er mee. Punt uit.

ALE: Verandering, maar hoe!

KLAAS: Ik denk dat Liesbeth eens wat meer om zich heen moet kijken.
Er zijn genoeg jonge mannen te vinden. Het klinkt misschien wat cru,
maar ze zou weer eens over trouwen moeten denken. Ze is nog jong
en ze hoeft waarachtig haar hele leven toch niet als weduwe te
slijten?

ALE: Maar jij kunt Liesbeth het trouwen toch niet verplichten?

KLAAS: Waarom niet? Misschien zouden we haar wel kunnen helpen.

ALE: Wij, haar helpen om Klaas, ik hoop wel dat je dat zult laten.

KLAAS: Maar ik ken een heleboel jonge kerels die

ALE: Hou op, Klaas. Dit is gepraat op niks af. Jij kunt beter je koffie opdrinken en maar zien dat je weer aan het werk gaat.

KLAAS: Natuurlijk, naar Klaas wordt toch niet geluisterd. Die praat als een kip zonder kop, maar dit zal ik je wel zeggen, Ale: De tijd kon wel eens erg kort worden.

ALE: Ik zal Liesbeth haar tweede kopje brengen. *(af. Klaas drinkt zijn koffie op en blijft nog even zitten. Er wordt op de deur geklopt)*

KLAAS: Ja, kom er maar in. *(buurvrouw Boukje op)*

BOUKJE: Morgen, Diekstra.

KLAAS: Buurvrouw.

BOUKJE: Och, zit je nog aan de koffie?

KLAAS: Alweer één die me het schaften misgunt. Jij kunt mooi met Ale in 't span. Die was vanmorgen ook al zo hartelijk.

BOUKJE: O jé, heb je de muts verkeerd op. Nou ik ben al stil, hoor. Schaft maar fijn door.

KLAAS: Ik ben het wel zo zat als een hond. Als het niet van het eten en drinken is, dan wel van jullie.

BOUKJE: Je bent vanmorgen wel erg kort voor de kop is 't niet? Slecht geslapen? *(Ale komt weer op)*

ALE: Zitten jullie elkaar ook al in de haren?

KLAAS: Zal ik jullie eens wat vertellen? Radio één en twee praten er maar eventjes over. Het lijkt me zo dat ik dan wel gemist kan worden. *(af)*

BOUKJE: Wat zit hem dwars?

ALE: Och meid, die keutelt hier al de hele morgen als een kip die haar ei niet kwijt kan.

BOUKJE: Met het verkeerde been uit bed gestapt?

ALE: Wat dat maar waar. Dat gaat wel weer over. Nee, Klaas heeft er hier genoeg van. Het wordt hem allemaal te veel.

BOUKJE: Juist. Nou ja, zo verwonderlijk is dat nou ook weer niet. Hij wordt ook een dagje ouder.

ALE: Hier moet binnen de kortste tijd verandering in komen.

BOUKJE: Zo direct al?

ALE: Ja, anders zie ik het er van komen dat hij ons met alles laat zitten.

BOUKJE: Waarom zetten jullie geen advertentie? Er zijn genoeg jonge mensen die maar wat graag aan de slag willen.

ALE: Zeker, dat zou wel kunnen maar

BOUKJE: Bovendien, zo'n knap vrouwspersoon zou nog best weer eens

ALE: Trouwen kunnen. Jij hebt al precies hetzelfde ijzer in het vuur als Klaas. Mar we kunnen Liesbeth toch niet verplichten om te gaan trouwen?

BOUKJE: Maar jullie kunnen toch wel alvast eens uitkijken naar een jonge kerel? Wie weet wat er dan nog eens uit kan groeien, met

ALE (*zij kijkt wat geheimzinnig om haar heen*): Bouk, ik kan jou wel in vertrouwen nemen, hè?

BOUKJE: Natuurlijk kun je dat. Maar wat is er? Je doet zo geheimzinnig.

ALE: Kijk eens, wat ik je nu ga vertellen, moet niet direct de straat over. Dat begrijp je.

BOUKJE: Daar sta ik voor in. Ik zeg niets.

ALE: Ik heb een tantezegger in de omgeving van Dokkum. Die jongen is niet getrouwd en bij mijn weten heeft hij de technische school met goed gevolg doorlopen.

BOUKJE: Zo, zo, jawel, een tantezegger nog wel.

ALE: Nou heb ik een brief geschreven en hem precies uit de doeken gedaan hoe het er hier voor staat.

BOUKJE: Zo. .zo ... ja...ja, en dan moet die.... ja, dat zou mooi zijn vanzelf!

ALE: Nou ja, het heeft natuurlijk geen haast

BOUKJE: Nee, dat begrijp ik wel, maar weet Liesbeth hier van?

ALE: Nee, en ze moet het natuurlijk ook nog niet weten!

BOUKJE: Niet? Ik dacht dat het haar het meeste aangaat!

ALE: Nee, maar stel je nou eens voor dat die jongen er niets voor voelt, dan hebben we immers alles voor niets georganiseerd.

BOUKJE: Ja.... ja.... dat wel

ALE: Je moet me goed begrijpen, Bouk, het gaat er me helemaal niet om om die twee aan elkaar te koppelen.

BOUKJE: Natuurlijk niet. In de eerste plaats gaat het er om dat de zaak hier door kan draaien en het andere is mooi meegenomen, zo is het toch?

ALE: Dus, Bouk, vooral mondje dicht houden.

BOUKJE: Dat spreekt vanzelf. Heeft jouw tantezegger al wat laten horen of is dat nog te vroeg?

ALE: Hij had al wel kunnen schrijven. Ik ben al twee keer naar de brievenbus geweest, maar er was nog niets.

BOUKJE: Zou Liesbeth het wel goed vinden dat je dit buiten haar om hebt bedisseld.

ALE: Och, dat kan toch geen kwaad. Wanneer die jongen er niet op ingaat, hoef ik er ook niet met haar over te praten. Gaat hij er wel op in, dan is er nog tijd genoeg voor.

BOUKJE: Dat is zo.

ALE: Ik gun die jongen graag de eerste kans!

BOUKJE: Nu, je hebt me wel nieuwsgierig gemaakt. Als ik dat nog niet was. Kan die post er nog niet zijn?

ALE: Natuurlijk wel. Die had er allang moeten zijn. O, Bouk, ik word hoe langer hoe zenuwachtiger.

BOUKJE: Ik neem aan dat jouw tantezegger Liesbeth ook niet kent, hè?

ALE: Niet anders als van een fotootje dat ik hem toegestuurd heb. Stil eens, hoor ik daar wat?

BOUKJE: Ja, hier achter. Ssssssst, er komt iemand aan.

SIEBE (*klopt aan*): Is er volk binnen?

ALE: Siebe, waarachtig. Morgen.

SIEBE: Ook goeie morgen, dames.

ALE: Kon je vanmorgen de groene bus aan de weg niet vinden, Siebe?

SIEBE: Natuurlijk wel, maar ik heb een poststuk dat ik persoonlijk moet overhandigen. Aangetekend. Zodoende.

ALE: Nou, dat lijkt wel goed.

SIEBE: Dat is ook zo, maar het is jammer genoeg niet voor jou bestemd.

ALE: Niet? Laat dan eens zien?

SIEBE: Ben je bang dat ik niet kan lezen?

ALE: Dat niet, maar mijn post komt ook op dit adres.

SIEBE: Dit stuk is voor Liesbeth persoonlijk en zij zal er ook voor moeten tekenen.

ALE: Wat een onzin. Geef maar gauw hier, ik kan immers ook wel schrijven.

SIEBE: Dat gaat mooi niet door. Is Liesbeth er niet?

ALE: Nee, dat kun je toch wel zien. Doe toch niet zo wantrouwend, man. Geef mij die brief maar. Ik zal er wel voor zorgen dat Liesbeth hem krijgt.

BOUKJE: Ja, wat zou het. Die twee zijn immers twee handen op één buik.

SIEBE: Dat mag dan wel waar zijn, maar voor mij zijn het nog altijd twee personen en ze zijn zelfs geen familie van elkaar.

ALE: Moet dat dan? Och, lieve stumper, wat heb je de ambtelijke broek toch weer strak om de billen.

BOUKJE: Dit is toch tijd verknoeien, man.

ALE: Waar komt die brief vandaan?

SIEBE: Het spijt me, maar zelfs dat mag ik niet zeggen. We hebben wat dat betreft strenge voorschriften. Als Liesbeth er niet is, neem ik de brief mee terug naar kantoor.

ALE: Wat ben je toch een secure Tinus.

BOUKJE: Dan moet je er immers morgen weer mee terug komen.

SIEBE: Nee, dat hoeft niet. Liesbeth kan hem ook persoonlijk van het postkantoor halen.

ALE: Tjonge nog aan toe. Wat een trammelant om zo'n doodgewone brief uit Gaasterland. Nou kan ik wel begrijpen waarom de postzegels steeds duurder worden.

SIEBE: Hoe kun jij weten dat deze brief uit Gaasterland komt?

ALE: Zei ik Gaasterland?

SIEBE: Ja, dat zei je.

ALE: Nou ja, daar heeft Liesbeth nogal wat familie wonen, dus het ligt voor de hand dat daar wel eens een brief vandaan kan komen.

BOUKJE *(probeert met allerlei gebaren en bewegingen aan Ale duidelijk te maken dat de postbode aan de praat moet worden gehouden door hem een borreltje te geven, maar Ale begrijpt dat eerst niet)*

ALE: Zeg Bouk, wat doe je toch vreemd, ben je wel goed?

BOUKJE: Ikke, natuurlijk wel ik heb eigenlijk wel zin in koffie. Wil je ook een kopje meedrinken, Siebe?

ALE: Natuurlijk, dat wou ik zelf ook net vragen.

SIEBE: Nou, vooruit dan maar. Omdat jullie zo aandringen. Eén bakje dan, maar wel staande weg.

BOUKJE: Man, doe toch niet zo ongezellig. We zijn gewend om er even gezellig bij te gaan zitten. Hier is een stoel en dan haalt Ale voor jou een fijn bakkie Dokkumer koffie. Hè, Ale?

ALE: Dokkumer koffie, zeg je, ik heb van mijn

BOUKJE: Ach, je weet wel, Ale, koffie die ze alleen maar zo in Dokkuum kunnen zetten. *(geeft aan dat Siebe slapen moet middels allerlei gebaren)* En ikzelf wil er ook wel een. *(Ale begrijpt het nog steeds niet goed)*

ALE: O, ja zo *(haalt haar schouders op en gaat dan af)*

SIEBE: Wat ik zeggen wou, Bouk, smaakt Dokkumer koffie anders dan bijvoorbeeld Staverse koffie?

BOUKJE: O ja, hoe zal ik het zeggen. Eigenlijk kun je het niet met elkaar vergelijken. Het is veel pittiger.

SIEBE: Nou, toe dan maar. Ik heb nog nooit Dokkumer koffie gehad en één keer moet de eerste zijn.

BOUKJE: Zo is dat.

SIEBE: Ik hoop alleen dat ik me er niet te erg door verlaat *(kijkt op zijn horloge)*

BOUKJE: Ach, wat zou het. Zal ik jou eens wat zeggen. Een goeie bak Dokkumer koffie met een royaal stuk gemberkoek en je zult zien dat je nog een half uur eerder thuis bent dan anders.

SIEBE: Nou, toe dan maar. (*eventjes is het stil*)

BOUKJE: Dus, Siebe, dat komt er nogal op aan, hè, bij jullie met die brieven-beweging.

SIEBE: Dat spreekt vanzelf en vooral als het om zeer gewichtige stukken gaat.

BOUKJE: Daar zou ik niet zo zwaar aan tillen. Al die kouwe drukte om niks. Ik zou zeggen als er één thuis is om te schrijven, is het wel genoeg.

SIEBE: Jij zou er een mooie boel van maken. Nee, er zijn voorschriften gemaakt en die moeten dan ook nageleefd worden. Het zou niet best zijn als mijn baas er achter kwam dat ik

BOUKJE: Ja, ja. Zal ik je eens wat zeggen: 'Als de katten vliegen konden, was er geen vogel meer in de lucht'. En hoe zou die man er achter moeten komen? Ik wist wel wat ik doen zou.

SIEBE: Dat zal wel. Maar jij bent Siebe Geertsema niet en ik ben vrouw Braaksma niet. Je moet goed begrijpen, we hebben er de vingers voor op moeten steken. (*doet dat voor*)

BOUKJE: Nee toch? Och heden, wat een poeha!

ALE (*op*): Zo, dan zal ik jullie nu eens trakteren op

BOUKJE: Dokkumer koffie met gember koek.

ALE: Precies. Alstublieft, Siebe, deze is voor jou. (*Siebe neemt het aan maar blijft staan*)

BOUKJE: Ga er nu toch eens even bij zitten, man. Dit is bij het onfatsoenlijke af en bovendien, zo smaakt het lang zo lekker niet.

SIEBE: Nou, vooruit dan maar. (*doet de brieven tas af*)

BOUKJE: Kijk, je kunt hier je tas wel even neerzetten.

SIEBE: Ik moet eerlijk zeggen, jullie hebben me wel nieuwsgierig gemaakt.

BOUKJE: Of anders jij ons! Drink maar eens gauw op zou ik zeggen.

SIEBE (*proeft omslachtig en kijkt ondertussen van Bouk naar Ale*)
Blikskater nog aan toe ALE: Wat is er?

SIEBE: Alle mensen nog aan toe, wat is dat spul scherp. Het is net alsof ik een trap van een oud paard krijg.

BOUKJE: Scherp? Maak het nou een beetje. Je moet niet zeuren. Ben jij nou een jonge kerel?

SIEBE: Dat jullie dat spul lekker vinden.

BOUKJE: Als je er aan gewend bent, wil je niet anders meer hebben, wat jij, Me.

ALE: Zo is 't, Bouk.

SIEBE (*drinkt nog eens*): Tjonge nog aan toe, wat is dit een wonderlijk goedje. De tranen lopen me over de wangen. (*veegt de ogen uit*)

BOUKJE: Je moet ook wat vlugger drinken, man.

SIEBE (*drinkt nog eens*): Poeh, poeh, mensen nog aan toe. Ik kon wel een lek in mijn maag hebben. Het loopt me rechtstreeks naar mijn tenen.

BOUKJE: Dat zei ik zoeven al. Je kunt straks wel twee keer zo snel uit de voeten.

SIEBE: Het haar gaat me recht overeind staan en jullie drinken het net alsof het schoon water is.

ALE: Ik had gedacht dat jij wel wat gewend was. (*wijst naar de tas, maar geen van de vrouwen durft er aan te komen*)

SIEBE: Dat meende ik ook, poeh, poeh.... nou ik moet zeggen: In Dokkum kunnen ze er wat van.

BOUKJE: Geef mij mijn tweede bakje ook maar direct, Ale, het smaakt me buitengewoon. (*tegen Siebe*) Wonderlijk hé, als 't me lekker smaakt kan ik amper mijn fatsoen houden.

ALE: Best, buurvrouw. (*gaat overeind*) Jij ook maar, Siebe?

SIEBE: Ik wat?

BOUKJE: Jouw tweede bakje.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto